

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoPr/5/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114217774
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2114217774.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a členov senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Martin Holič, v právnej veci navrhovateľky: V. F., nar. XX.XX.XXXX, L. XX, M., zastúpená advokátom: JUDr. Vladimír Janák, Lermontovova 9, Bratislava, proti odporcovi: Mgr. Ľuboš Bačík REALTEC, Sladovnícka 21, Trnava, IČO: 35 401 141, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 8Cpr 3/2014-106 zo dňa 9. apríla 2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa p o t v r d z u j e .

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Rozsudkom napadnutým odvolaním prvostupňový súd návrh zamietol (výrok I.) a odporcovi náhradu trov konania nepriznal (výrok II.).

Svoje rozhodnutie po citácii § 125 veta prvá O.s.p., § 80 písm. c) O.s.p., § 3 ods. 1, OZ, § 37 ods. 1 OZ, § 39 OZ, 51 OZ, § 1 ods. 4 Zákonníka práce v znení ku dňu uzavretia pracovnej zmluvy zo dňa 19.01.2008, § 1 ods. 4 Zákonníka práce v platnom znení, § 77 Zákonníka práce, § 38 ods. 1 Zákonníka práce a 38 ods. 4 Zákonníka práce v platnom znení, § 42 ods. 1, § 15, § 16 ods. 1, § 18, § 19 ods. 2 Zákonníka práce ku dňu uzavretia pracovnej zmluvy, § 42 ods. 1, § 43 ods. 1, § 46, § 59 ods. 1 v znení čase uzavretia pracovnej zmluvy, § 62 ods. 1 Zákonníka práce v znení k 31.12.2009, § 61 ods. 4 Zákonníka práce v znení ku dňu 31.12.2009, § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce v znení k 31.12.2009 a vecne tým, že z vykonaného dokazovania bolo nesporné, že účastníci konania dňa 19.1. 2008 podpísali písomnú pracovnú zmluvu na dobu neurčitú. Dohodli v nej podstatné náležitosti v zmysle ustanovenia § 43 ods. 1 Zákonníka práce. Avšak dňa 19.1.2008 navrhovateľka nenastúpila na miesto výkonu práce, dohodnutý druh práce reálne pre odporcu nezačala vykonávať a ani nevykonávala. Napriek tejto skutočnosti odporca od predmetnej písomnej zmluvy zo dňa 19.1. 2008 v zmysle § 19 Zákonníka práce neodstúpil. Odporca písomnosťou zo dňa 31.12.2009 dal navrhovateľke v zmysle § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce výpoveď pre nadbytočnosť. Predmetná výpoveď nebola na súde zo strany navrhovateľky napadnutá neplatnosťou. Navrhovateľka v návrhu podanom na súd dňa 28.4.2010 vedenom na tunajšom súde sp.zn. 37C/65/2010 (ktoré sa týkalo určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 13.4.2010), založila ako písomný doklad aj predmetnú výpoveď pre nadbytočnosť zo dňa 31.12.2009 a zároveň v návrhu uviedla, že táto výpoveď jej bola doručená v januári 2010. S ohľadom na uvedené má súd za to, že pracovný pomer založený pracovnou zmluvou zo dňa 19.1.2008 skončil najneskôr uplynutím výpovednej doby ku dňu 31.3.2010. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že listom zo dňa 15.1.2010 oznámil odporca navrhovateľke, že jej pracovný pomer trvá a nie je vo výpovednej lehote, keď predmetný úkon nespĺňa náležitosti v zmysle ustanovenia § 61

ods. 4 Zákonníka práce ako odvolanie výpovede, ale predovšetkým nebola v konaní preukázané, že navrhovateľka písomne súhlasila s odvolaním výpovede. Keď žiaden účastník nepredložil listinný dôkaz a ani uvedené netvrdili. Napriek tomu, že podľa názoru súdu pracovný pomer medzi účastníkmi ku dňu 13.4.2010 neexistoval, dal odporca navrhovateľke okamžité skončenie pracovného pomeru v zmysle ustanovenia § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z dôvodu neospravedlnenej absencie od 1.4.2010, čo považuje za závažné porušenie pracovnej disciplíny. Predmetné okamžité skončenie pracovného pomeru navrhovateľka napadla na súde dňa 28.4.2010 v konaní sp. zn. 37C/65/2010. V návrhu navrhovateľka uviedla, že okamžité skončenie pracovného pomeru prevzala dňa 15.4.2010. Pričom konanie bolo z dôvodu späťvzatia návrhu navrhovateľkou zastavené (právoplatné dňa 29.12.2010). S ohľadom na uvedené o predmetnom okamžitom skončení pracovného pomeru zo dňa 13.4.2010, nebolo rozhodnuté o jeho neplatnosti.

Na vyššie uvedenom nemení nič ani písomnosť odporcu zo dňa 4.5. 2010, ktorou vyzval navrhovateľku k nástupu do zamestnania, pričom v písomnosti uviedol, že navrhovateľka sa má vyjadriť k absencii od 1.4.2010 do 4.5.2010. Súd má za preukázané, že okrem založenej písomnej pracovnej zmluvy zo dňa 19.1.2008 účastníci konania neuzavreli a nepodpísali žiadnu ďalšiu písomnú pracovnú zmluvu, neuzavreli žiadnu zmenu písomnej pracovnej zmluvy zo dňa 19.1.2008 ohľadom žiadnych obsahových náležitostí. Hoci odporca v konaní tvrdil podpísanie zmeny pôvodnej pracovnej zmluvy v časti pracovnej náplne navrhovateľky, čo však navrhovateľka poprela a odporca neuniesol dôkazné bremeno ohľadom ním tvrdeného v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. Ďalšou významnou skutočnosťou, ktorú súd považoval za preukázanú je, že účastníci konania nikdy po 19.1.2008 neuzavreli žiadnu ústnu dohodu o pracovnej zmluve a to ani konkludentne, ktorou by vznikol pracovný pomer navrhovateľky u odporcu. Tak navrhovateľka ako aj odporca tvrdili, že pracovný pomer bol formálny. Navrhovateľka tvrdila, že nikdy nevykonávala činnosť v zmysle pozície obchodného manažéra plastových okien a garážových brán u odporcu, nechodila na miesto výkonu práce, Rybníkova 10, Trnava. Už pracovnú zmluvu zo dňa 19.1.2008 podpísala s úmyslom vykonávať činnosti ako starostlivosť o domácnosť a rodinu, nákupy pre domácnosť, deti, zabezpečovanie dovolenky, krúžkov pre deti, nákupy pre manžela a nie činnosť v zmysle pracovnej zmluvy zo dňa 19.1.2008, pričom podľa jej vyjadrenia odporca ani nežiadal, aby vykonávala činnosti v zmysle pracovnej zmluvy zo dňa 19.1.2008. Odporca síce tvrdenie navrhovateľky ohľadom pracovnej náplne, t. j. druhu práce starostlivosť o domácnosť a rodinu nepotvrdil. Avšak potvrdil, že navrhovateľka nevykonávala činnosti v zmysle pracovnej zmluvy z 19.1.2008 a ani činnosť, ktorá mala byť obsahom ním tvrdenej zmeny pracovnej zmluvy zo dňa 19.1.2008. Uvedené potvrdzuje aj skutočnosť, že od 12.5.2010 ani navrhovateľka pre odporcu nemohla vykonávať druh práce v zmysle pracovnej zmluvy zo dňa 19.1.2008, nakoľko k tomuto dňu mu zaniklo v tejto oblasti aj živnostenské oprávnenie. Ďalej bolo preukázané, že pred výpoveďou zo dňa 24.3.2014 bola navrhovateľka vyplácaná mzda, avšak bez toho, aby navrhovateľka skutočne na základe pracovnej zmluvy pre odporcu pracovala a bez toho, aby sa o jej pracovnej činnosti v mieste výkonu práce viedla dochádzka. Sám odporca sa vyjadril, že od 19. 1. 2008 akceptoval postup navrhovateľky v tom, že nebude chodiť do miesta výkonu práce.

S ohľadom na to, že súd má za to, že ku dňu 24.3.2014 medzi účastníkmi konania neexistoval pracovný pomer, odporca dal navrhovateľku 1.4.2014 bolo zrušené pracovné miesto, pracovná pozícia obchodný manažér podľa uzatvorenej pracovnej zmluvy od 19.1. 2008. Napriek tomu, že pracovný pomer neexistoval súd uvádza, že odporca nepreukázal splnenie povinnosti v zmysle § 63 ods. 2 a to ponúknutie navrhovateľke voľného pracovného miesta v mieste výkonu práce pred podaním samotnej výpovede. Ale predovšetkým súd má za to, že odporca nesplnil predpoklad výpovede a to ním tvrdenú skutočnosť, nadbytočnosti navrhovateľky. Keď síce v konaní predložil rozhodnutie o organizačnej zmene zo dňa 21.3. 2014, avšak predmetné rozhodnutie podľa názoru súdu nie je dostačujúcim právnym základom pre výpoveď. Toto rozhodnutie zamestnávateľa nesleduje zmenu úloh zamestnávateľa, zmenu technického vybavenia, zníženie počtu zamestnancov za účelom zabezpečenia efektívnosti práce, čo vyplýva predovšetkým zo skutočnosti, že druh práce navrhovateľky pre odporcu už podľa pracovnej zmluvy zo dňa 19.1.2008, navrhovateľka reálne od 12.5.2010 nemohla pre odporcu vykonávať, keď tento už v tejto oblasti nebol predmet svojho podnikania. Pričom rozhodnutie zo dňa 24.3.2014 teda prakticky s odstupom 4 rokov od uvedeného, nemohlo sledovať cieľ zabezpečenie efektívnosti práce. Odporca v konaní zamestnávateľ nepreukázal príčinnú súvislosť medzi organizačnou zmenou a nadbytočnosťou navrhovateľky.

Súd v konaní ďalej neskúmal ďalšie hmotnoprávne podmienky platnosti výpovede zo dňa 24. 3. 2014 ani v zmysle § 74 ods. 1 Zákonníka práce, keďže návrh navrhovateľky zamietol z iného dôvodu.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p., keď odporcovi, ktorý mal v konaní úspech náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si žiadnu náhradu trov konania neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podala odvolanie navrhovateľka prostredníctvom právneho zástupcu a to z dôvodu, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a navrhla, aby súd v zmysle návrhu určil, že výpoveď daná navrhovateľke listom odporcu zo dňa 24.03.2014 je neplatná a zaviazal odporcu k úhrade trov právneho zastúpenia. Dôvodila, že medzi účastníkmi konania ku dňu podania výpovede zo dňa 24.03.2014 existoval pracovný pomer, ktorú skutočnosť potvrdili navrhovateľka ako aj odporca. Aj keď nebol tento právny vzťah podložený pracovnou zmluvou, odporca navrhovateľku prihlásil na príslušné orgány plniace úlohy súvisiace so sociálnym zabezpečením a podľa subjektívnych predstáv účastníkov bola v platnosti pôvodná písomná pracovná zmluva zo dňa 19.01.2008. Túto skutočnosť potvrdili účastníci konania svojimi výpoveďami ako aj konkrétnymi úkonmi. Ťažiskom pre posúdenie, že ide o právny úkon musí byť prejav vôle účastníkov konania a keďže navrhovateľka vykonávala prácu naďalej od 19.01.2008 s rovnakým platom a odporca jej dal výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 24.03.2014. Tieto subjektívne predstavy o existencii pracovného pomeru založeného pracovnou zmluvou zo dňa 19.01.2008 nahrádza aj ústna dohoda medzi účastníkmi o podstatných náležitostiach pracovnej zmluvy. Aj v prípade, že pracovná zmluva nebola uzavretá písomne, ale prejav ich vôle bol urobený konkludentnými činmi, ktoré so zreteľom na všetky okolnosti pracovného pomeru najneskôr k 04.01.2009 na základe výzvy odporcu na nástup do zamestnania. Nedodržanie písomnej formy pracovnej zmluvy nemožno sankcionovať jej neplatnosťou resp. neexistenciou pracovnoprávneho vzťahu. Čo sa týka skutočnosti, že navrhovateľka nepreukázala naliehavý právny záujem na požadovanom určení, tak odvolateľka je presvedčená, že tento naliehavý právny záujem pri neplatnosti výpovede existuje v zmysle Zákonníka práce. Skutočnosť, že navrhovateľka nevykonáva prácu podľa pracovnej zmluvy, je záležitosť medzi zamestnávateľom a zamestnancom a zamestnávateľ je oprávnený so súhlasom zamestnanca dať zamestnancovi aj platené voľno na neobmedzený čas. Odporca sa s navrhovateľkou ústne dohodol, že bude navrhovateľka vykonávať to, že zabezpečí chod domácnosti, jeho reprezentatívne oblečenie, voľný čas a dovolenky, čo bola pracovná náplň navrhovateľky. Odporca síce túto skutočnosť už teraz popiera, ale navrhovateľke to toleroval.

Odporca odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu sa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Tmave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má aspoň základné zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.) a v elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň ako sa vyvesil na úradnej tabuli (§ 21 ods. 2 vyhl. č. 543/2005 Z.z.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné, keďže rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky na jeho potvrdenie v zmysle § 219 O.s.p.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie navrhovateľkou tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p., odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov prvostupňového súdu odchýliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľke.

Odvolateľka v podanom odvolaní uplatňuje odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. spočíva v nesprávnych skutkových zisteniach a týka sa skutkových zistení, na základe ktorých súd posúdil vec po právnej stránke a ktoré sú nesprávne v tom zmysle, že nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 132 až § 135 O.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývajú ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré sú založené na chybnom hodnotení dôkazov.

V zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivosť prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci.

Rozhodnutiu súdu prvého stupňa teda nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu a ani to, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplývajú a ani nevyšli za konania najavo, aby opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo, žeby v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne aby výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až § 135 O.s.p. alebo, aby na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne interpretoval.

Odvolací súd zhodne s prvostupňovým dospel k záveru, že pri vyhodnotení vykonaného dokazovania každého z vykonaných dôkazov jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach bolo v konaní dostatočným spôsobom preukázané, že návrh navrhovateľky je nedôvodný.

Odvolací súd preto dospel k záveru, že nie je tu dôvodne uplatnený odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p.

K dôvodom odvolania odvolací súd uvádza nasledovné:

Podľa § 15 Zákonníka práce prejav vôle treba vykladať tak, ako to so zreteľom na okolnosti, za ktorých sa urobil, zodpovedá dobrým mravom.

Podľa § 18 Zákonníka práce zmluva podľa tohto zákona alebo iných pracovnoprávných predpisov je uzatvorená, len čo sa účastníci dohodli na jej obsahu.

Podľa § 1 ods. 4 Zákonníka práce v znení u dňa uzavretia pracovnej zmluvy zo dňa 19.1.2008 ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahuje sa na tieto právne vzťahy Občiansky zákonník.

Podľa § 1 ods. 4 Zákonníka práce v platnom znení ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa odseku 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Podľa § 35 ods. 1 Zákonníka práce prejav vôle môže sa urobiť konaním alebo opomenutím; môže sa stať výslovne alebo iným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejavíť.

Spoločným menovateľom však je, že z prejavu vôle musí byť zrejmé, čo týmto prejavom chcel konajúci prejavíť. Pod prejavom vôle iným spôsobom treba rozumieť akýkoľvek prejav spravidla neformálny, ktorý nevzbudzuje pochybnosti o tom, čo chcel konajúci prejavíť.

Ako uvádza aj prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, nedodržanie písomnej formy pracovnej zmluvy v zmysle Zákonníka práce nie je sankcionované jej neplatnosťou; nie je vylúčená možnosť uzavrieť pracovný pomer i konkludentne. Aj konkludentný právny úkon však musí spĺňať zákonom ustanovené náležitosti, ktoré determinujú platnosť prejavu vôle smerujúceho k vzniku, zmene alebo zániku práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Ťažiskom pre posúdenie, či ide o právny úkon, je prejav vôle, pričom musí jestvovať jednota vôle a jej prejavu. Existencia vôle (ako psychického vzťahu konajúcej fyzickej osoby k zamýšľanému následku tohto konania) sa musí skúmať (bez ohľadu na konajúcu osobu) vždy konkrétne, pričom východiskom sú objektívne okolnosti, za ktorých došlo k prejavu vôle. Základnými náležitosťami vôle sú sloboda a vážnosť, pričom vážnosť vôle súvisí s tým, že sa zdanlivo prejavuje vôľa, ktorá v skutočnosti neexistuje, resp. síce existuje, avšak v inej kvalite, než to ukazuje jej prejav. V takomto prípade dôkazné bremeno, pokiaľ ide o nevážnosť vôle, zaťažuje toho, kto konal bez atribútu vážnosti. Dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno sa týkajú skutkovej okolnosti vzťahujúcej sa na to, že adresát nevážneho úkonu aspoň mohol pochopiť (aj keď nepochopil), že chýba vážnosť ako základná náležitosť vôle.

Odvolaiteľka argumentuje, že bola v platnosti pôvodná písomná pracovná zmluva zo dňa 19.01.2008, túto skutočnosť potvrdili účastníci konania svojimi výpoveďami ako aj konkrétnymi úkonmi. Podľa odvolateľky ťažiskom pre posúdenie, že ide o právny úkon musí byť prejav vôle účastníkov konania, keďže navrhovateľka vykonávala prácu naďalej od 19.01.2008 s rovnakým platom a odporca jej dal výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 24.03.2014.

Z vykonaného dokazovania bolo nepochybne preukázané, že účastníci konania nikdy po 19.1.2008 neuzavreli žiadnu ústnu dohodu o pracovnej zmluve a to ani konkludentne, ktorou by vznikol pracovný pomer navrhovateľky u odporcu. Obaja zhodne tvrdili, že pracovný pomer bol formálny. Navrhovateľka tvrdila, že nikdy nevykonávala činnosť v zmysle pozície obchodného manažéra plastových okien a garážových brán u odporcu, nechodila na miesto výkonu práce, Rybníkova 10, Trnava, pracovnú zmluvu zo dňa 19.1.2008 podpísala s úmyslom vykonávať činnosti ako starostlivosť o domácnosť a rodinu, nákupy pre domácnosť, deti, zabezpečovanie dovolenky, krúžkov pre deti, nákupy pre manžela a nie činnosť v zmysle pracovnej zmluvy zo dňa 19.1.2008, pričom podľa jej vyjadrenia odporca ani nežiadal, aby vykonávala činnosti v zmysle pracovnej zmluvy zo dňa 19.1.2008. Odporca síce tvrdenie navrhovateľky ohľadom pracovnej náplne, t. j. druhu práce starostlivosť o domácnosť a rodinu nepotvrdil, avšak potvrdil, že navrhovateľka nevykonávala činnosti v zmysle pracovnej zmluvy z 19.1.2008 a ani činnosť, ktorá mala byť obsahom ním tvrdenej zmeny pracovnej zmluvy zo dňa 19.1.2008.

Z uvedeného potom vyplýva záver, že absentuje vôľa navrhovateľky (vážnosť), kde vôľa je vážna, ak konajúci chcel vyvolať právne následky spojené s jeho úkonom. U navrhovateľky nebola vážna vôľa vykonávať činnosti podľa pracovnej zmluvy, ktoré ani nikdy nevykonávala, ale úmyslom navrhovateľky bolo vykonávať a zabezpečovať starostlivosť o domácnosť a rodinu, nákupy pre domácnosť, deti, zabezpečovanie dovolenky, krúžkov pre deti, nákupy pre manžela. Vôľou navrhovateľky nebolo vyvolať právne následky spojené so vznikom pracovného pomeru podľa Zákonníka práce.

Prvostupňový súd správne uzavrel, že pracovný pomer založený pracovnou zmluvou zo dňa 19.1.2008 skončil najneskôr uplynutím výpovednej doby ku dňu 31.3.2010. Listom zo dňa 15.1.2010 síce oznámil odporca navrhovateľke, že jej pracovný pomer trvá a nie je vo výpovednej lehote, avšak predmetný úkon nespĺňa náležitosti v zmysle ustanovenia § 61 ods. 4 Zákonníka práce ako odvolanie výpovede, ale predovšetkým nebolo v konaní preukázané, že navrhovateľka písomne súhlasila s odvolaním výpovede. Účastníci konania nepredložili na uvedené žiaden listinný dôkaz a ani uvedené netvrdili.

So zreteľom na uvedené preto, ak sa navrhovateľka v predmetnom konaní domáhala určenia, že výpoveď daná navrhovateľke listom odporcu zo dňa 24.3.2014 je neplatná, bolo dôvodné návrh zamietnuť, pretože pracovný pomer medzi účastníkmi konania založený pracovnou zmluvou zo dňa 19.1.2008 skončil najneskôr uplynutím výpovednej doby ku dňu 31.3.2010 a následne žiaden pracovný pomer medzi účastníkmi nevznikol.

Pre záver odvolacieho súdu o vecnej správnosti napadnutého rozsudku totiž postačoval vyššie rozoberaný záver o nedôvodnosti návrhu. Odvolací súd len pre úplnosť poukazuje na ustálené závery aplikačnej praxe súdov SR (ako i ESLP; napr. Ruiz Torija c. Španielsko), v zmysle ktorých sa nevyžaduje, aby súd dal odpoveď na každý argument strany, t. j. i na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný.

Odvolací súd potom rozsudok súdu prvého stupňa v s poukazom na konštatované, ako vecne správny, s použitím § 219 O.s.p. potvrdil.

V odvolacom konaní bol plne úspešný odporca a preto mu v zmysle § 142 ods. 1 v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania voči v odvolaní neúspešnej navrhovateľke. Keďže ale odporca si právo na náhradu trov odvolacieho konania návrhom v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnil (podľa obsahu spisu mu v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli), odporcovi nebola náhrada trov odvolacieho konania priznaná.

Senát krajského súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je možné podať odvolanie.